

Joan Dausà fa vibrar el públic davant la Basílica de Santa Maria. SONS DEL MÓN

SONS DEL MÓN

Joan Dausà, de l'intimisme a l'eufòria a Castelló d'Empúries

▶El músic de Sant Feliu de Llobregat esquiva la pluja i revoluciona els sentiments del públic amb la seva habitual nostàlgia positiva

▶**Un final explosiu tanca el segon concert del festival Sons del Món amb l'èxit del nou disc «La gran eufòria» i el públic dempeus**

▶El tema «Ara som gegants» va fer vibrar l'escenari de la Basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries

ANNA FONT CASTELLÓ D'EMPÚRIES

■ El que va començar com un joc fa més de sis anys amb la publicació del tema *Jo mai mai* –que va revolucionar les emocions del pop català– ara ha més que consolidat Joan Dausà en la seva faceta de músic.

L'artista de Sant Feliu de Llobregat no necessita grans artificis per omplir l'escenari i que el públic caigui als seus peus. Així ho va tornar a fer aquest dissabte en el segon concert del festival Sons del Món i amb la imponent Basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries de testimoni.

Joan Dausà va esquivar la pluja que hores abans feia perillar el concert i, cap a tres quarts d'onze de la nit, obria el recital amb el tema *Ara som gegants*, que també dona nom al seu darrer treball. «És un disc viu que confia en la vida», deia des de l'escenari. La majoria del repertori va ser d'aquest nou àlbum, que arriba després de tres anys de silenci musical, amb els temes *La teva veu*, *Obriu-me el cap* –una reflexió sobre l'Alzheimer i la mort– o el melancòlic *Diria que ets tu*.

Però tampoc va deixar de banda èxits que no hi podien faltar: l'esperat *Jo mai mai* que arribava després del bis –amb l'afegitó de *puto Héctor* del públic–, *Truca'm* o *M'hauria agradat* –amb aplaudiments a les referències a l'Empordà.

Acompanyat del seu inseparable piano de cua i de tres músics més (uniformats de negre i sense personalismes), Joan Dausà ja s'havia posat el públic a la butxaca abans de començar. I és que si hi ha res que caracteritzi els seus seguidors, és la fidelitat.

Durant la llarga hora i mitja que va durar el concert, va succeir allò inevitable i que Dausà domina a la perfecció: la connexió emocional amb el públic. Més enllà de la seva dedicació musical, l'artista és un comunicador nat.

Refugiats i presos

Entre la llàgrima i el somriure també hi va haver espai per a la reivindicació. Ho va fer amb la dura peça *Com plora el mar*, que reclama l'acollida de refugiats, i *No pots tancar-nos a tots*, sobre l'empresonament dels «presos polítics», que es va tancar amb crits de «llibertat».

El concert, amb to nostàlgic i tocs positius, va culminar amb un final eufòric i explosiu. *La gran eufòria*, l'èxit del seu últim disc, va posar dempeus el públic, que va llançar al cel els coixins de les cadires amb confeti inclòs.